

עד הפרור האחרון

באחת העירות נהגו לתת 'כבוד' מיחד לאורחים. כְּאִשֶּׁר הָיָה מְגִיעַ אורח חשוב לשבת, היו מביאים לפניו את קערת החמין (צ'ולנט), והוא היה מתבקש לחלק את המנות לכל הסועדים.

שבת אחת התארח בעיירה רבי אביגדור הלברשטם, אחיו של רבי חיים מצנז. כְּאִשֶּׁר יָשְׁבוּ בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה לְסֵעוּדַת יוֹם הַשַּׁבָּת, הָגִישׁ הַמְאָרֵחַ לְרֵבִי אֲבִיגְדוֹר אֶת קְעֶרֶת הַחֲמִין, כְּמִנְהַג הַמְּקוֹם. בְּעַל-הַבַּיִת כָּבַד אֶת הָאוֹרֵחַ לְהִיּוֹת הָרֵאשׁוֹן שֶׁיִּקַּח לְעֲצֻמוֹ מֵהַחֲמִין, וְלֵאחֲרָיִם מִן הַחֲלֵק לְכָל הַנוֹכְחִים.

רבי אביגדור טעם מעט מהחמין, ולהפתעת כלם השאיר את הקערה אצלו, ולא פנה לחלק את המנה. הוא המשיך לאכל לאט-לאט מהקערה, והתעלם לגמרי משאר המסבים.

בעל-הבית ובני משפחתו ישבו וחקו, אך לשוא. רבי אביגדור היה שקוע במנתו, ולא התייחס לרמזים ששגרו לכוונו.

בסופו של דבר, לאחר זמן-מה, סיים רבי אביגדור לאכל לבדו את כל תכולת הקערה. אולם, הוא לא הסתפק בכך, ושאל: "אולי יש עוד חמין?".

כְּאִשֶּׁר הִתְבָּרַר כִּי בַמִּטְבַּח נוֹתֵר מְעַט חֲמִין, בִּקֵּשׁ שְׂיִגִישׁוּ לוֹ אֶת כָּל מֵה שֶׁנִּשְׁאֵר, וְהוּא סִים לְאֹכַל אֶת הַחֲמִין עַד תָּמוּ.

הַמְאָרֵחַ, וְשָׂאֵר הָאוֹרְחִים שֶׁיָּשְׁבוּ סָבִיב הַשְּׁלֶחָן תָּמְהוּ עַל כֵּךְ מְאוֹד. אוֹלָם, הֵם לֹא הֶעִיזוּ לוֹמַר דָּבָר, וְחָשְׁבוּ כִּי אוֹלֵי זֶהוּ מִנְהַגוֹ שֶׁל הָרַב בְּאִכִּילַת הַחֲמִין בְּשַׁבָּת.

אוֹלָם, מִקְרָבֵיו שֶׁל רֵבִי אֲבִיגְדוֹר יָדְעוּ כִּי מְעוֹלָם לֹא אָרַע דָּבָר כְּזֶה, וּפְלִיאָתָם גְּבִרָה שִׁבְעָתַיִם. מֵאַחַר יוֹתֵר, אַחֲרֵי הַשַּׁבָּת, פָּנָה אֶחָד הַמְּקַרְבִּים לְרֵבִי אֲבִיגְדוֹר, וְשָׂאָלוּ: "מִדּוּעַ אֲכַל רֵבֵנוּ אֶת כָּל הַחֲמִין?".

"כַּעַת אוֹכַל לְהִסְבִּיר לָךְ אֶת פֶּשֶׁר הַדָּבָר", הָשִׁיב לוֹ רֵבִי אֲבִיגְדוֹר. "אֶת הַחֲמִין הִכִּינָה הַמְּשֻׁרְתֵת שֶׁל הַמִּשְׁפָּחָה, בַּחוֹרָה יְתוּמָה. אוֹלָם, הִיא טְעָתָה וּבְמִקוֹם לְשִׁים חֲמִין, שֶׁפָּכָה נִפְטָ לְסִיר. כְּשֶׁטְעַמְתִּי מֵהַחֲמִין הַבְּחִנְתִּי מִיָּד בְּטַעְמוֹ וּבְרִיחוֹ שֶׁל הַנִּפְטָ. הַבְּנֵתִי שָׂאָם בְּנֵי הַבַּיִת יִטְעֲמוּ מִן הַחֲמִין, בּוֹדְאֵי יִפְטְרוּ אֶת הַמְּשֻׁרְתֵת, וְהִיא עֲלוּלָה לְסַבֵּל מִכֵּךְ קִשּׁוֹת.

"כִּידּוּעַ, הַתּוֹרָה מְצִוָּה לְהַקְפִּיד מְאוֹד בְּכַבּוּדָם שֶׁל יְתוּמִים, שֶׁנֶּאֱמַר 'אַלמָנָה וְיָתוּם לֹא תַעֲנוּן'. לָכֵן הַחֲלָטְתִי לְאֹכַל אֶת הַתְּבַשִּׁיל כְּלוּ", סִים רֵבִי אֲבִיגְדוֹר, "כֵּךְ לֹא הִרְגִישׁוּ בְּנֵי הַבַּיִת בְּטַעוֹתָה".



רבי אברהם אמינוף



זְמַן: נוֹלַד בְּשַׁנַּת תרי"ד וְנִפְטַר בְּט' בְּשֻׁבַט תרצ"ט.

מְקוֹם: נוֹלַד בְּבוֹכְרָה שְׁבַאוֹזְבֵּקִיסְטוֹן. בְּגִיל 35 עָלָה לְאָרֶץ וְגַר בִּירוּשָׁלַיִם.

אודותיו: כהן כרבה ומנהיגה של עדת הבוכרים בארץ-ישראל בשנים תרמ"ט-תרצ"ט. מגיל צעיר בלט בהתמדתו בלמודו, ומכאן פנויו 'רבי אברהם תלמודי'. חבר ספרים רבים, ביניהם סדרת 'לקוטי דינים'. בבואו לארץ היה ממסדי שכונת 'רחובות' בירושלים שמחוץ לחומות, שמכרת כיום כשכונת הבוכרים.

ספור: כל ימיו הקפיד להתפלל תפלת 'ותיקין', ככתוב: "יִרְאוּךָ עַם שְׁמֵשׁ". כְּאִשֶּׁר הָיוּ מַפְצִיעוֹת קִרְנֵי שַׁחַר רֵאשׁוֹנוֹת, נִתְּן הָיָה לְמַצֵּא אֶת רֵבִי אֲבִרָהָם מוֹכֵן בְּמִקוֹמוֹ בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, עָטוּף בְּטִלִּית וְתַפְלִין. בְּכָל שַׁבָּת, אַחֲרֵי תַפְלַת שַׁחֲרִית הִגִּיעוּ הַמִּתְפַּלְלִים לְבֵיתוֹ, לְלַמֵּד יַחַד חֲמֵשׁ עִם רִשִׁי.

משתעשעים



היכן בפרשה מופיעות החיות הבאות?

מצאו לפחות שתי חיות, ושלחו למערכת.

את הפתרון, בצירוף שם וכתובת ניתן לשלוח עד יום שלישי:
 • ב-SMS למספר: 052-8814124 • בפקס: 08-6273955
 • או בדואר: בית חב"ד המרכזי, ת"ד 814, באר שבע

בין הפותרים תיערך הגרלת פרסים

פתרון החידה לגיליון 250: פועה. הזוכה: יוחאי סגל, אלעד.

ספריה מרכזית לילדים ונוער

בית חב"ד המרכזי באר שבע, רח' הרבי מליובאוויטש 1 - פינת שפירא, שכונה א' | 08-6211320



מאות ספרים וקלטות • כל חודש ספרים חדשים
 ספרי קריאה, עלילה. ספרונים לילדים, מגוון עצום לכל הגילאים

שעות פעילות: ימים ראשון-חמישי, משעה 16:00 עד 20:00
 בימים ראשון ושלישי גם בשעות הבוקר מ-10:00 עד 12:00